

Мина Спиридонова

Лирика

(Легенда за сътворението из цикъла „Легендохранителница на рицарското войнство от Светлината до...“)

ГЛАВА I

Залитайки успя да се добере до прозореца. Постави мокрите си длани на хладното стъкло. Изгаряше в треска, която го заслепяваше с болката и слабостта си. Взираше се с блуждаещ поглед в пясъчната градина и лабиринта от стъклени плочи. Зави му се свят, но не помръдна. Езерото, сред което гордо се извисяваха статуи и колони от полускъпоценен планински кристал, избледня. От устните му се отрони стон. Видя я. Видя безбрежната водна шир, така огромна, че не можеше да се обхване с мисъл, а камо ли с поглед. Неестествено. Възможно ли е да съществува подобно място, пълно с толкова много вода? Невероятно е, но възможно. Образът на този свят от вода тревожеше трескавото му съзнание. От няколко дни непрекъснато го виждаше пред себе си, независимо дали бе буден или спеше. Някой му говореше... А имаше и други картини, но не успяваше да ги визуализира по желание. Те просто изплуваха за миг и след това веднага се стапяха. Прозорецът се замъгли от тежкото му дишане. Нечия хладна ръка го докосна по гърба, а друга се зарови в косата му. Рил се обърна.

– Какво правиш? – Дълбок, мелодичен женски глас. Лира стоеше до него.

– Сънувам.

– Как успя да станеш?

– Не помня. Ти виждаш ли го?

– Не, нищичко.

– Хм, може би ако пийнеш и ти от онези билки...

Тя се усмихна.

– Явно ти не си пил достатъчно, щом можеш да стоиш на краката си.

Пак усмивка.

– На теб ти харесва да експериментираш с отварите си върху мен, нали?

Лицето ѝ стана сериозно.

– Всичко, което правя е за да се почувстваш по-добре.

Той пак си представи чудната вода и как стои на брега, по чиято ивица се плискаха бистри вълни.

– Зная.

– Защо стана?

– Исках да видя как изглежда. Толкова вода! Ако можеше да разбереш... – Притвори очи. Главата го болеше почти нетърпимо.

– Можеш да ми покажеш.

– Искаш ли сега?

– Опитай.

– Ясно, не искаш.

– Хайде с мен. – Силата на ръцете ѝ го удиви.

Поведе го към леглото му. Рил приседна на края, а тя попипа челото му, бузите и гърдите. Той се вкопчи в дървената колона, която подпираше балдахина над леглото. Потъваше в безкрайността от вода. Опита се да изплува и водата потече по тялото му.

– О, богове! – прошепна.

Лири го стрелна с поглед.

– Искам да го направя! Само ако можех да го направя! Хубаво е, а го няма. Трябва да го има... някъде... Простете ми, че ще застана против Вас... простете... Господи, как боли!

Лири го придърпа да легне. Потопи кърпа в димящата течност, поставена на масата в метална купа, и обърса тялото му. Само дишането му издаваше колко е болен.

Времето минаваше бавно. Рил се унасяше в още по-силна треска. Лири приготви отвара от Отровна билка, с надеждата да го облекчи, но вече бе започнала да се чувства безпомощна. Той отдавна не се бе събуждал с толкова прояснен ум. Рил бе излязъл да търси Края, но проливен и студен зимен дъжд го бе принудил да се завърне. Болен. Вече трета седмица лежеше.

– Не мога да спра! Не! – Стенанието му я накара да побърза.

Той лежеше съвсем неподвижно. Дългата до ушите коса бе разпиляна по лицето му. Тя повдигна главата на болния и с тих шепот го убеди да пие. После го остави да легне отново и обърса лицето му. Очите, които бяха сини, а сега черни, се впиха в нея.

– Какво?

– Ще намеря Края. Земята ни не е толкова голяма. Има още...

– Не търси края сега. В момента е по-важно да останеш с мен.

– Не говоря за това.

– Просто не го прави.

Очите му се затвориха.

– Рил?

– Добре.

Дълго след като той заспа, младата жена остана неподвижно, с поглед вперен в него. Усещаше силата, която го бе заобиколила. Тя можеше да го убие, но можеше и да извира от него. Лира притежаваше магия на лечител, но магията у Рил бе силна и неопределима. А това не беше нормално. Виденията му, изблиците на вдъхновение и лудост не оставаха незабелязани от другите, и тя самата понякога трудно улавяше смисъла, който сложния му ум влагаше във всяка дума. Но тя единствена вървеше през лабиринта на въображението му без да се заблуди поне в едно – в него имаше нещо, нещо твърде мощно и масивно, което я караше да вярва и страда. Той държеше в себе си промяната, която желаше, и който бе способен да сътвори. „Творец на промяната“, помисли си тя в този момент и продължи да се вира невидящо в лицето му.

Защото той беше Единственият, събрал в себе си цялата магическа мощ на своя свят.

ГЛАВА II

– Дий! – Боен възглас озвучи притихналата гора на Мерден. Буйният черен кон препускаше с бясна скорост, вдигайки след себе си облак от гнили листа и пръст. Конят и господаря му се бяха насочили към пропастта на Всевишния. Ездачът изкрещя, конят изцвили и заби копита в скалата миг преди да полетят надолу.

– Господи!!!

Мъжът постоя неподвижен за миг, силно зашеметен от преживяното и почти разочарован от неуспеха на лудия си стремеж.

– Ех, Даюн! Иска ти се да прелетиш оттатък, нали?

Ездачът се взря в дълбокия каньон и ума му се понесе над скалите и застиналите речни легла. В далечината светеше огненото гърло на вулкана, наречен Свършекът на реалността. Никой не знаеше какво има отвъд, тъй като никой не бе преминавал през Всевишния. И никому не бе нужно да вижда колко малка и крайна бе земята на неговия дом. Но младият мъж знаеше едно място, просека, която водеше към бреговете на Края. Малцина я знаеха, но никой не бе стигал по-далеч от скалата във форма на луна, озаменуваща Началото на Края. Защото след нея започваше мракът.

Усмивка трепна на господарските устни. Бавно обърна коня си и се отправи в спокоен тръс към замъка.

Рил Алак Даронън Тройски, син на господаря Трой Ринандски, владетел на Крайната земя, навършваше деветнадесет след ден. Въпреки годините, които подсказваха развитие, неопитност и безгрижие, Рил отдавна бе усвоил отговорността. Момчето си беше отишло от него рано. Характерът, както и тялото му, претърпяха преждевременно съзряване. Мъжът го обсеби бързо и безпощадно, заличайки нежността на момчешкия му чар. Острата красота на лицето и тялото му извикваше удивление, събуждаше инстинкти и пораждаше завист. Фигурата на Рил бе едра, висока, налята и мускулеста, с едновременно скрита и явна грацията като на бог. Освен бремето на плътската хубост, той носеше и бремето на божествеността. Усещаше, че е отговорен за нещо повече от спокоен и праведен живот, и това нещо бе реалността. Не беше воин като баща си, макар да владееше изкуството на меча. Пророчествата в книгите на Оник събуждаха у него трепет и го изпълваха с очакване (и безпокойство), сякаш бяха предназначени за него. Не ги разбираше

напълно, въпреки че често ги прелистваше, а и не беше необходимо, защото Рил следваше инстинкта си. Виденията го объркваха, но никога не се променяха, а само се появяваха нови и нови. Някои от тях той рисуваше. Съсредочавайки вниманието си върху нещо, той започваше да го преобразува по необясним начин. Виждаше особени животни, които не съществуваха, места, които ги нямаше в света, който той познаваше. Легендата казваше, че светът, както всичко друго, има край. Но вселената нямаше. В това той бе убеден. Никой не знаеше къде започва и къде свършва. Светът можеше да се промени.

Наричаха земята си Божествен остров, тъй като била създадена незапознато как, за да „плува“ във Всемира. И тя наистина бе остров, заобиколен от черна пустош. В това нямаше съмнение, защото границата на земите му беше именно Всевишния. Спадове от върхове, бездни и безвъздушни, ледени куполи. Рил бе сигурен – може да се сложи край на края, и той щеше да намери начин. Нали затова бе тук!

В далечината мярна коня на Лира. Тя явно препускаше, тъй като се отдалечаваше бързо. Рил не пришпори Даюн, защото бе сигурен, че ще стигне преди нея. След няколко завоя на утъпкания път си показва замъкът Ескадор. Издигаше се на едно възвишение, от което целият, лежаш в низината под него град, се обхващаше с поглед. Град Ендден. Кулата на Оник бе най-високата пристройка на замъка и бе обвита в облаци или мъгла. Придворният маг, старият Оник, обичаше да се „забулва в тайнственост“, четейки Пророчествата. Магията на Острова бе естествена както наличието на Границата на каньона или смяната на сезоните. Но беше слаба. И най-способният магьосник не можеше да влага магията си в нещо повече от разतिकване на облаци, прочит на звездите и бъркане на странни отвари. Пък и за какво бе нужно друго? По време на война вълшебниците се биеха помежду си заедно с воюващите армии. Победа над противниковия маг гарантираше половин спечелена битка.

Скоро излезе пред портата, премина и се насочи към конюшната. Днес бе денят на пролетното равенство и вечерта щеше да има бал. Поканени бяха владетелите на близките кралства. На площада в града щеше да се проведе тържество и Рил би дал всичко, за да е там.

Лира го беше преварила. Направо невероятно. Заведе Даюн, разседла го и побърза да я настигне. Тя вадеше от дисагите си вързопи с билки. Бе облечена в синя памучна рокля, чието деколте и широки ръкави до лактите бяха обточени с бели шевици и меандри. На тъмносиния ѝ плащ бе избродирана роза Упоителка. Косата ѝ, дълга до кръста, бе стегната в края, в средата и най-отгоре със сребърни ленти. Тя не се

обърна.

Застанал на разстояние, Рил просто я гледаше. Беше дребна и толкова елегантна, че той изпитваше възхищение и почуда как е възможно да е толкова малка. Ръцете ѝ с дълги пръсти се нанасяха два пъти на неговите.

Магическото докосване на нейния ум. Беше странна, но веща в работата си.

Полъхът на вятъра освободи кичур от разпиляната му от ездата коса. Той внимателно свали матовата диадема, която я придържеше, прибрана непокорните кичури и отново я постави отзад на главата си, от едно ухо до другото. Закопчалката се плъзна безшумно на мястото си.

– Здравей – каза тихо Лира и извади и последната торбичка. – Успя ли този път?

– Както виждаш – не.

Тя се обърна и незрящият ѝ поглед се впи в душата му. Полуслепите ѝ очи обходиха обстойно тялото му.

Усмивката ѝ грейна. Рил изтръпна.

Тя леко кимна. Той ѝ подаде ръка, а тя допря чело до опакото на дланта му. След това нежно целуна китката му. Рил бързо издръпа ръката си.

– Какво има? Слабост ли почувства?

– Да.

Тя продължи да подрежда малките, прилежно омотани с червен конец снопчета с треви, а после внимателно извади фино изработени кутии, в които слагаше всякакви прахообразни билки и цветове от лековити растения.

Рил мълчеше. Погледът му се рееше из подредените дървета на царският лес, сакаш можеше през клоните им да види празничното настрояние, на което се бяха отдали хората в града. Но съжалението му трая само миг и той веднага пак погледна Лира. Тя все още бе погълната от донесените лекове.

– Познаваме се толкова отдавна. – Каза тя с леко провлачен тон, който подчертаваше изтеклите години. – И аз все още не мога да те разбера.

– Заради теб е. Защо... – той направи пауза, защото и преди го беше казвал. – Защо не яздиш никога с мен?

Тя вдигна вежди леко иронично.

– Не мога да се състезавам с неистовото ти препускане. А и не е правилно да яздим двамата сами.

Рил си пое въздух и стисна устни. Тя всъщност не вярваше, че слепотата ѝ някога ще се излекува, както вярваше преди. С годините нищо не се бе променило, нито в полуневиждащите ѝ очи, нито в отношението ѝ към него, което ставаше все по-отчуждено.

– Лирика, аз ти вярвам.

– За какво?

– За всичко, което правиш. Даже за чудните вкусове и свойства на лековитите ти отвари.

Тя най-после се засмя.

– Не искам да ми оправяш настроението. Искам да си ходя с буреностния облак около мен. Никой не те е викал! – Тя шеговито замахна с ръка.

Той също се усмихна по-спокоен. Тя поведе коня си.

– Къде отиваш?

– Да си бъркам отварите. И да пробвам рокли.

Младият мъж се отправи в другата посока.

– Пробвай рокли, но НЕ БЪРКАЙ ОТВАРИ. Следващият път като боледувам няма да ти позволя да припариш. Не искам да чувам повече звука на торбата ти с дрънкащите шишенца.

Тя му махаше за довиждане, но звънкият ѝ смях ехтеше из слънчевия двор.

– Отивам при Оник. – Рил понечи да тръгне.

– Мога да ти дам нещо за главоболието.

Той знаеше, че тя ще го усети. И отново се удиви. Тя го гледаше сериозно и лицето ѝ бе пресметливо, също като в моментите, когато подбираше подходящата комбинация от лекове.

– Не е толкова силно.

– Напротив. Китката ти е топла.

– Може би ако се опитам да скоча още веднъж, ще ми мине. Възторгът на този тъй кратък момент има чудодейни свойства.

– Няма да се получи.

– Знам. – Направи кратка пауза. – Докато бях болен, не можех да отворя очи от болка. Физическа болка. Сега не мога да подтисна другата. Тази, че отново се озовавам в Предела, на Острова и всичко, което виждам, е само мираж на болестта. На неизлечимата ми болест.

Лира се беше извърнала от него и сега полуслепите ѝ очи гледаха нататък.

– Твоята болест е благословена от боговете. Ти пътуваш нанякъде, където само божествата властват. Преди отново да тръгнеш ти сякаш се

озоваваш на това самотно място, за да починеш и после пак да продължиш. – Тя се усмихна разбиращо и продължи към конюшните. – Може и да имаш Дарбата, но сега си затворен в телесни окови. Те са непреодолими и те карат да страдаш много по-силно от другите.

– Ще се опитам да обуздая лудостта си, но не гарантирам.

– Ти ще направиш това, което трябва. Не ми обещавай луна, когато е новолуние.

Тя повече не продума. Рил поклати глава. Затича се по стълбите и ги заизкачва по две и три наведнъж.

Балната зала изглеждаше богато украсена, макар добавките към естествения ѝ декор да бяха почти незабележими. Причина за всеобщия празник не бе само в Равноденствието, а и в рождения ден на Рил. Баща му винаги сливаше двете събития. Просторното помещение бе облицовано с късове скъпоценни и полускъпоценни минерали, богата и ценна колекция. Колоните от розов кварц, малахит и тюркоаз подпиреха сводести арки шлифовани от редки кристали, които представляваха истински шедевър на така наречената „кристалноценна резба“. Мините на Трой Ринандски бяха най-богатите на редки планински образувания и скъпоценности. В средата на залата извираше дъвен леден извор, чиято вода бе прекарана през различно оцветени стъклени тръби. Те се извиваха по пода, стените и тавана, и осветени по подходящ начин от скрити огледала, изпълваха въздуха и всички плоскости с разноцветни светлини и сенки. Северната стена беше прозрачна. Зидана от тухли кристал и ахат, оформен като герба на кралството, стената представляваше пищен изглед към единствената по рода си градина, постлана изцяло със зелен пясък. Количеството на този материал бе главозамайващо и представляваше значителна част от състоянието на Трой Ринандски, при което той не пропускаше да намекне за сигурния път към разорението. Странният пясък се поддаваше на моделиране и половината от пищните скулптури и нетрадиционни фигури бяха изваяни от него. На няколко места се срещаха слънчеви часовници от ронлива пустинна скала. На известно разстояние от първия се издигаше камбана, отмерваща със съвършена точност частите на денонощието.

Тронната зала бе увенчана и с множеството статуи на предци и воини, а също и с трофеите, спечелени в битки. Крал Ринандски имаше внушителна колекция от мечове, папири, кинжали, арбалети, лъкове и стрели, а също и няколко богато извезани бойни знамена.

Класически маси от червено и черно дърво бяха подредени в П-образна форма срещу тежката врата, богато кована от плътно бяло сребро

и стомана, гравирана със сложни барелефи на животни и природни картини. Огромните блюда с печено и деликатеси изпълваха масите с примамващи погледа и апетита гарнитури, препечена корица и подправки, а въздухът – с ароматни пари.

Тропотът на конски копита и пристигащи карети, жизнерадостното жужене на гостите и звуците на тракащи прибори и подноси заглушаваха нежната мелодия на музикантите. Баладите на бардовете едва се чуваха над всеобщата глъчка, с изключение на хората, струпали се в плътна групичка около тях.

Рил седеше до ъгъла на огромните мраморни стълби, и тих и незабелязан от никого, следеше новопристигащите. Слугите сновяха из помещението с пълни и празни подноси, виночерпците разливаха внимателно различни видове вина и елексири. Той забеляза няколко познати лица сред присъстващите, между които и младата принцеса Петрал са-Роман, която проявяваше особен интерес към него. Той я харесваше, защото беше дива и не се притесняваше ни най-малко да ловува с него, да пълзи по росната трева, дебнейки животно или пък да се дуелира смело в дивото препускане на конете. Редките им срещи преминаваха в лудуване, без да се притесняват от възрастта си. Тя беше твърде красива, осъзна Рил при последната им среща и смехът му бе секнал. Нейният също. След това тя внезапно си замина. Рил Алак се намръщи.

От време на време мярваше с периферното си зрение Лира, която разговаряше с няколко млади благороднички, след това с привлекателен русокок княз. Тръбите на глашатаите разгласиха пристигането на следващия поканен. Хората повишиха гласове – дамите любопитно се оглеждаха, а мъжете надничаха към вратата. Рил не видя кой влезе, а и не го интересуваше. Тълпата започна да се замъглява, а шумът затихна. Младият мъж виждаше как някакво странно същество препускаше към Всевишния грациозно и уверено. И той летеше с него. Беше кон, чисто бял кон с разкошна грива, огромни черни очи и крила. Меки крила, покрити с проблясваща перушина. Огромната опашка се развя. От нея се посипаха блестящи парчета кристал. Конят разпери криле и леко, без страх политна над бездната. Размаха мощните си криле и се остави на въздушните течения. Отправи се към луната, смали се и изчезна, а по небето се разпиляха снежинки... бели... прозрачни... искрящи... хладни... горещи...

Рил отвори очи и в объркването си първоначално не можа да се ориентира. Силата на миражите бе станала още по-непреодолима. Беше като събуждане от сън, само че не така спокойно и отморяващо. Обзе го

слабост. Сърцето му беше бясно, болезнено. Обляха го горещи вълни.

Усети майка си по тихите стъпки.

– Рил, няма ли да слезеш при гостите? Поне за момент.

Усмивка озари лицето му. Майка му бе седнала до него и го държеше за ръката. Той бе нейно копие – черна, почти синкава коса, синьосиви очи с тъмни ресници, прекрасна усмивка, разкриваща красиви бели зъби, ръце на творец, с дълги пръсти, макар китките на Рил да не бяха така изящни като на майка му, заради въртенето на меча. Високото ѝ тяло бе облечено в чисто бяла рокля с дълбоко деколте, а кръстът ѝ бе пристегнат със сребърен колан, подобен на лентата в косата ѝ.

Тя го гледаше с тревожна загриженост.

– Рил, какво ти е?

– Заради видението е, мамо. Не можах да го спра. – Усмихна се успокояващо. – Ще ми мине.

На младини Нимера често имаше видения, но макар тя да се страхуваше от тях, ги приемаше като неделима част от себе си. Когато Рил се роди, тя разбра, че той е наследил Дарбата, но скоро разбра, че това не е случайно. Силата на неговия ум и способността му да изкривява реалността като намества на нейно място други образи, я удивляваше. Нимера изпитваше гордост и благоговение пред магията у Рил. Понякога тя почти можеше да види неговите образи поради сходствата в таланта и на двамата.

Той притвори очи и с мъка се надигна. Силите му се бяха стопили. Нимера все още държеше ръката му. Поведе го бавно по стълбите, като му говореше тихо за странични неща, които отвличаха вниманието му. Рил се поуспокои.

Вниманието се насочи към него. Той бързо освободи ума си като се усмихваше, приемаше и отвърщаше на поздравите, спираше се да поприказва с различни хора. Видя, че майка му говореше с Лира, и макар че не го поглеждаха, той знаеше предмета на обсъждането им. Младите дами целуваха ръката му и го оглеждаха жадно. Срещна няколко свои познати от детството и не усети кога времето се изниза. Бе преминало в припомняне на всеобщи преживелици. Когато най-последно се отправи към спалнята си, нощта бе значително напреднала и някой от гостите вече си тръгнаха, а други се отправяха към предоставените им покои. Но повечето въобще не обърнаха внимание на високо издигнатата се луна.

Мярна Лирика в компанията на непозната млада жена и се насочи към нея. Тя го усети и се отдели от другите.

– Здравей. Тази вечер не съм забелязвала да се въртиш край мен

или край Петрал.

– Аз се опитвах, но... – Видя насмешливото ѝ изражение и вдигна ръце. – Среcíchнах някои стари приятели и съвсем ви забравих вас двете. Изобщо голямо изпитание за приключенския ми дух беше да се добера до теб.

– Отиваш ли си?

– Да. Умората ме иска за себе си.

– Дано да си запазил част от ентузиазма си, за да се добереш до горе. Добре изглеждаш.

Той се покашля и приглади смутено бялата си риза.

– Не говори така. Още една подобна дума, казана от жена, ще ме довърши.

– Искам да те запозная с някого.

Лира се доближи до жената, обърната с гръб към тях.

Тя се извърна, а Рил се закова на място.

Морнела Келкска, владетелка на мрачното кралство Водорха.

Лира го погледна, обърна се и се загуби в тълпата. Младият мъж бе така шокиран, че дори не успя да я спре. Очите на Морнела го бяха парализирали.

– Поздрави, Велики.

Той подтисна страха си и подаде ръка. Тя целуна китката му, а устните ѝ го изгориха.

Той повтори жеста на устивост, но тя задържа дланта си в неговата. Силата ѝ го сграбчи, проникна в душата му и я разголи. Изпепели реалността и виденията изплуваха.

Рил потрепера от мъчителните усещания. Тя се усмихна и погали нежно ръката му. Болката се оттече, сякаш никога не я е имало.

Той беше сгаччил и другата ѝ ръка. Пусна я.

– Това беше добре. Нито звук. Достатъчно силен си да издържиш.

Рил огледа орисницата. Много души бяха погубили тези бездънни очи. Струваше му се, че е заобиколена от меко синкаво сияние и тръсна глава. Никой не притежаваше такава мощна сила, която да свети по този начин. Беше висока, но и самата ѝ осанка бе величествена и могъща. Премяната на Морнела бе скромна – дълга, синя рокля, нищо общо с пищните тоалети, които носеха много от жените тази вечер. Украшенията ѝ се състояха от сияеща, тъмносиня огърлица с продълговат камък и фино изработена диадема от същия минерал. Тънката верижка придържаше камъка на челото ѝ и обхващаше буйната ѝ вълниста коса, спускаща се почти до петите. Той знаеше, че полупрозрачният шлейф на

младолуката владетелка бе избродиран със знака на прозвището ѝ.

Рил знаеше за нея от Пророчествата. Едва сега всичко неясно и безсмислено се изясни и доби смисъл. Загадката се сглоби в главата му, а отговорът го смая. Испита болка. Тя беше отговорът и целта на появяването ѝ бе да му го подсказе.

– Не. Аз не мога сега.

– Сега трябва. Знаеш всичко. Няма да има после. Силата ти ще те убие. В деня на твоето раждане тя ще се събуди и ще те обладае в цялата си мощ, когато нарастне докрай. Знаеш кога ще умреш. Но умирайки, ще унищожиш този свят, създавайки другия. Това ще предизвика самоизключване на реалностите. Край на времето и пространството. Край на Вселената.

– Не съм готов – изрече бавно Рил, но не чу гласа си от слабост.

– Готов си. Страх те е. Така трябва. Но изхода на твоето изпитание отдавна вече се знае. Остана само превръщането му в реалност.

Това ще коства живота ти. Ти знаеш. Но ако е писано, ще застанеш сред редиците на боговете като равен, както никой друг в цялото минало на Вселената.

Очите на Рил се разшириха. Стана му студено. И страшно. И уверено.

ГЛАВА III

...Тя влезе в стаята. Той лежеше на една страна и се опитваше да й каже нещо, но тя не можеше да чуе отслабналия му глас, който шепнесе. Докато го лекуваше, треската му се влоши. Гореше в силен огън, който тя не можеше да угаси...

...Тя му говореше и го докосваше нежно, докато дни наред стоеше край леглото му. Тогава тя почти беше готова да му признае чувствата си, защото той изглежда нямаше да оздравее. Той стискаше ръката й, докато бавно се съвземаше, а тя му говореше, говореше от часове:

– Не съм лекувала и не съм шила толкова рани, за да ми умреш в ръцете. Не съм осуetyавала толкова дуели, за да се предаваш точно сега. Дръж се, Рил... още малко остава...

...оставаше още малко... до края... Тя не можеше да проумее как нещата ще свършат просто така...

...Той препускаше бясно и с крясък се хвърли в каньона, без да трепне. Бе само удар на сърцето...

...Той стоеше изправен на една скала с протегнати ръце. На гърдите му светеше син камък. Блясъкът му се усили и тя усети как той съсредоточава цялата си воля в този блясък. Вдигна глава към небето и извика към онзи, който можеше да го чуе. Към онова, което изпълваше Лира със страх и суеверно преклонение. Той призоваваше с нейното име. Силата му се отприщи и се изля в неконтролируем поток. Земята се разтресе...

...Земята се тресеше...

Лира се събуди и скочи от леглото. Подът под краката й спря да вибрира. В същия миг звукът на чупещи се стъкла изпълни смълчания нощен въздух. Звук на хиляди кристални камбани, които се чупеха при първия си звън. Отвори вратата и затича по коридора. Стъклата се чупеха едно след друго.

Тя спря като замаяна пред един прозорец, от който нахлуваше свободно нощната игра на ветровете. Тези ветрове не бяха истински ветрове. Бяха ледено студени.

Лира се обърна, отвори тежката дървена врата и потъна в тъмнината и вятъра. Вратата се затвори сама.

Силните течения издуваха огромните, плътни завеси край прозорците без стъкла. Светкавици без гръм проблясваха в безоблачното небе

и изпълваха спалнята с издължени черни сенки. Рил Алак Даронън Тройски стоеше прав в средата на стаята. Беше неподвижен. Луната и светкавиците очертаваха голото му до кръста тяло. На Лира й се стори, че в ръката му проблясва острие.

– Рил. – Гласът й бе спокоен и твърд и надви воя на въздуха.

Вятърът постепенно утихна. Камбаната отмери три в полунощ.

– Рил. Вече съм тук.

Разумът му се завърна. Объркването и последвалата скърб се замениха с болка.

Тя намери окачената до вратата факла, която бе достатъчно дълга, за да достигне до светилниците, висящи на стената. Запали я, а след това внимателно я поднесе към полираните сребърни лампи. Мракът се разпръсна.

Рил дишаше на пресекулки.

– Пусни това, което държиш в ръката си.

Той стисна ножа още по-здраво. Ръката му бе окървавена, а от натиска с остро оръжие капки кръв обагриха и пода.

– Остави го.

Лира се приближи, като стъпваше по стъклата. Изправи се пред него и застина.

Втрени се в кръвта, бликаща от дълбоката рана на гърдите му.

– Ти...! – Гласът й се загуби и тя сграбчи ръцете му, а дългите й нокти се впиха в плътта му.

Усещаше тръпнещото му тяло, напрегнато в борбата с новообладаната го сила.

– Какво си сторил? Защо? – Девојката шепнеше, този път наистина уплашена. Самоконтролът й се загуби в недоумението и потресът от непонятната му постъпка. – Трябва ли непрекъснато да правиш това със себе си... не мога вече да съм до теб, когато те обземе проклетата ти лудост... не беше ли досатъчно...! Рил... остана с мен... недей...

Младият мъж рязко я отблъсна. След това рухна на пода.

Лира бързо се опомни. Приведе се над него и пхна под главата му сгънатата пелерина, метната на леглото. След това сграбчи дрехата, която бе успяла да наметне на гърба си и я притисна силно към раната. Рил припадна.

Очите му трепнаха и той повдигна глава.

– Не мърдай.

Принцът беше завит с одеяло. Тя все още притискаше раната.

Усмихна се и отпусна назад без да възрази. Тя знаеше, че той се

усмихва и копнееше да види лицето му по-добре. Копнежът беше силен, както през всички тези години, в които го познаваше. Този път тя не го подтисна, а му се отдаде и се остави на приятната му топлина.

– Аз нямаше да умра.

Тя отвори очи и се взря неவிждащо в неговите.

– Разбрах го в момента, в който забих кинжала в сърцето си. Раната беше смъртоносна, но нямаше да умра. Вече не мога да умра. Не и от такава смърт.

Очите ѝ бяха вперени в гърдите му.

– Как така? Това не е... нормално.

– Днес е денят, в който съм се родил. Днес навършвам определена възраст, в която ще се събуди силата ми на Създател. Аз трябваше да призова силата си.

Направи пауза. Лира докосваше корема и ръцете му.

– Топъл си.

– Затова се нараних. Така е писано. Трябваше да си причиня силна физическа болка, да съм близо до смъртта, за да се отключи силата ми и да ме обладае изцяло. Разбираш ли?

Лицето на младата жена бе спокойно. Тя махна дрехата. По раната имаше кръв, но се бе затворила.

– Това е нечовешко.

– Аз вече не съм човек.

Лира дълго мълча.

– Защо ме извика?

– За да си до мен. – Ръката му стисна нейната.

– Разбирам. Всичко в теб винаги е било така съвършено. Ти не си като другите, а и тези видения за неща, които не съществуват, местата, животните, които ми описваш или рисуваш понякога. Не мога да го обясня, но то е като да си бог от легенда. И знаеш ли, на теб ти е дарено нещо, което не можеш да оцениш още, но... ти може би ще останеш тук завинаги. Когато дойде промяната. Нали?

Искаше му се да отвърне, но нямаше какво да ѝ каже. Лира взе в шепата си стъкла от пода и ги прехвърли през пръстите си. След това се надигна и хвана ръката му.

– Все пак имаш нужда да лежиш.

Подкрепи го до леглото и без да го погледне, излезе от спалнята.

ГЛАВА IV

Стените на каменната кула се бяха напекли от слънцето и излъчваха вълни от топлина. Денят беше необичайно горещ за пролетта.

Рил стоеше до тесния аркообразен прозорец, подпрян на лявата си ръка. Беше облечен в широка черна риза от лен, а краката му бяха обути в тесни панталони от мека тъмнокафява кожа. Високите до коленете ботуши също бяха кафяви, но кожата бе по-твърда и лъскава. Материята бе специално обработена, за да е непромокаема. На кръста му висеше ножница, от която се подаваше дръжката на масивен меч от огледално блестящ метал. Дясната му ръка лежеше на гравираната ръкохватка.

– Аз я познавам добре, тъй като и двамата се подготвихме за този ден.

Оник Замар подреждаше бавно потъмнелите от времето ръкописи и магически свитъци по местата им. Той обожаваше да ги реди по лавиците и често прекъсваше задълбоченото си четене или съзерцаване на звездните карти и се заемаше с разместване и поставяне на подходящите на мястото на ненужните. Въпреки усърдието и времето, което отделяше, по пода имаше достатъчно, за да се занимава пълноценно още поне едно десетилетие (той умишлено ги разпиляваше, за да е сигурен, че едно десетилетие няма да му стигне).

За преклонната си възраст Оник изглеждаше твърде добре. Дългата му снежнобяла коса и брада се спускаха до гърдите. Очите му имаха остротата на орлов поглед и цвета на морско вълнение. Едрото му тяло бе жилаво и със стегнати мускули, заякнали от продължителното въртене на меча на младини. Гласът поразяваше най-много – силен и дълбок баритон, който с годините бе добил онази характерна плавност и подвижност, необходима за произнасянето на магическите заклинания и псалми. Оник притежаваше някакво чувство относно посоката на ветровете и бъдещото положение на звездите по небосклона, което, в комбинация с подходящо заклинание му помагаша да разгадава времето и да предупреждава при опасност. Разбира се, това не беше основното му задължение към кралския двор, защото той съхраняваше също всички карти, ръкописи и стари книги, останали от древния род Трой. Но Рил знаеше, че магията у Оник бе слаба и той не притежава неговите умения. И въпреки това разбирането, което проявяваше към младежа, тази мъдрост, прозираща зад проникващо-опитните очи го даряваха с увереност, която бе

трудно доловима у други, които знаеха за дарбите му.

На масата лежеше отворена голямата пророческа книга, над която Рил бе седял цял ден. Беше припомнял и запаметявал и малкото, което не знаеше за Основното пророчество. Изучи наизуст пасажа, който се отнасяше за „Сътворяващия“ – за мощта и способностите му. Погледът му се рееше ту към небето и залазващото слънце, ту към няколкото дуелиращи се мъже на поляната под напътствията на капитана на стражите. Рил се взря във високата борова гора, откъдето настъпваше мракът. Каньонът ставаше незабележим, сливайки се с разнообразния релеф на запад.

По устните му се разля усмивка. Надвеси се смело над перваза, защото когато изгря луната, пътят ѝ се открии върху безкрайната водна площ, наречена ОКЕАН. Дочу омайните песни на девойките – риби и ревът на огромните животни, размахали широки, люспести криле и бълващи огън.

– Рил?

– Слушам те.

– Ти каза ли ѝ нещо?

– Всичко.

– Защо? Ами името...?

– Не съм сигурен, че мога да ти отговоря ясно. Умът ми сега не е така бистър, както вчера. Имам нужда да осмисля. – Гласът му притихна до шепот. – Тази нощ ще реша.

Оник не отговори. Не се чуваше нищо, но принцът не се обърна. Чакаше.

– Това е Камъкът на сътворението.

Блъсна го непреодолима магическа стена. Извърна се, налагайки цялата си воля.

– Господи, – прошепна, – това ще ме убие.

В ръцете си старият магьосник държеше кръгъл камък, който излъчваше неопределимо сияние. Вълните, които идваха от него бяха ту огнени, ту ледено студени. Верижката изглеждаше нажежена.

Оник се приближи.

– От какво е направен? – запита принцът.

– Магически камък. Така се нарича, но определено не е камък, тъй като материята се променя непрестанно. Това тук е единствено в цялата съществуваща действителност. Двамата с Морнела го открихме в деня на раждането ти. Часът, в който се появи на бял свят определи мястото, където ще го намерим. Оттогава насам го опазваме за теб, ти единствен

можеш да го контролираш. Пророчеството се е погрижило за всичко. Този камък съдържа в себе си образа на света, който ще създадеш. Той ще свърже виденията ти в последователност, строго следвайки модела на Сътворението и на Великия взрив на началата.

Оник се протегна да сложи медальона на врата му. Рил разтвори ризата си и остави старият магьосник да окачи верижката. Дължината ѝ бе такава, че камъкът легна точно на белега между гърдите му.

Контактът го изгори и замъгли мозъка му от болката. През съзнанието му с шеметна скорост преминаваха всички незрими образи, които въображението му бе сътворило; огромното им количество бе погълнато от Сътворяващия за по-малко от прелитане на падаща звезда. След това всичко се успокои.

Главата му бързо се проясни. Оник го наблюдаваше с доволна усмивка.

– Хубав белег си си направил.

– Бива, като за кинжал. – Той загърна ризата си. – Господи, заболя ме.

– Това е добре. Така трябва да бъде. Отворената рана е била вход за силата, а камъкът, лежащ върху белега – изходът, през който тя ще напусне тялото ти. Действа чудесно.

Старецът бе вперил очи в сияещото полукълбо. На лицето му се изписа удивление.

– Това е невероятно!

Белегът пулсираше в синхрон със сърцето на Рил. Той едва сега осъзна, че камъкът приема формите на фантастичните създания на въображението му. Наведе глава и видя коня с крила, чудовището, което бълваше огън, а скоро започна да добива очертанията на омайно красивата девойка – риба, с морско-седефената люспеста опашка и пищни форми. Оник се усмихна доволно.

– Ах, прекрасно, божествено създание!

Рил бързо скри медальона.

– Внимавай, песните ѝ са смъртоносни.

– Как се нарича?

– Сиренова риба.

Рил погледна към трепкащите звезди и осветения от вечерни огньовете град в низината.

– Извини ме. Трябва да свърша нещо.

– Алак Тройски! – Изражението на Оникус бе застрашително. – Ти знаеш основното правило на Съществуването. Нямах право да

унищожаваш нищо, което не си създал и не е част от твоята душа, колкото и трудно да ти се стори в момента, в който ще пожелаеш да го сториш. Ти си adept на боговете и си подчинен на волята им. Всичко, което създадеш е предопределено да бъде. Ти можеш само да създаваш.

– Зная това, Оникус Замар. Но дори Пророчествата не могат да кажат какъв ще бъде изходът. Дори Орисницата Морнела, която записва Съдбините, минали и настоящи.

– Ако е писано, Велики, всички пророчества ще се пренапишат в мига, в който реалността стане безкрайна.

– Още загадки, а? Не ме орисвай с пророчествени тайнства, магьоснико. Мога да се преборя със себе си.

– Късмет. От теб зависи дали ще видиш творението с очите си.

– Не. Не аз съм този, който ще го предопредели.

Затвори вратата след себе си.

ГЛАВА V

От покоите на Лира долиташе нежна мелодия. Девојката свиреше на флейта, а от време на време спираше, за да попее.

Опрял чело о вратата, младият принц слушаше. Музиката се врязваше дълбоко в душата му, но му причиняваше и дива, неконтролируема радост. Камъкът тежеше на гърдите му. Звучите се стопиха. Той зачака песента.

Такава не последва. Вместо това вратата се откряна и Лира се показа.

– Рил, какво правиш?

– Слушам.

– Защо стоиш тук? Да не ти е зле?

– Не, но не ми достигат сили да вляза.

Тя не отговори, а се отмести, за да му даде възможност да я последва.

В покоите на младата лечителка винаги бе уютно, топло и светло. Изобилието от аромати на билки и лековити отвари бе зашеметяващо. В камината гореше малък огън, достатъчен да поддържа каденето на благовонни листа и цветя. Бяло и червено кадифе, син и зелен бродат украсяваха просторната стая, мебелирана с червено и сребристо дърво. Имаше висок черен шкаф и масичка, върху която Лира работеше. В многобройните чекмеджета на шкафа тя държеше цялото си богатство от лекарства и рецепти. Прозорците бяха високи и големи, колкото цялата стена. В нейните покои винаги беше много светло. Невероятно красиви витражи украсяваха горната част на извитите прозорци. Приказна феерия от цветове, с която Лира се гордееше и макар да не можеше да види напълно финото поддръждане на стъклописа твърдеше, че цветовете, ярко огряни от слънцето пълнели стаята с течна дъга.

– Как е раната ти?

Рил разтвори ризата си и отмести камъка, който междувременно бе придобил формата на полукълбо и сияеше спокойно. Чувствителните й пръсти проследиха белега. След това напипа медальона. Взе го в ръка. Поддържа го малко и го пусна.

– Невероятен е, Създателю. – Каза го без ирония и тъга. В гласа й се четеше уважение.

– Лирика, отивам си и никога вече няма да ме видиш.

Тя притвори очи, но не трепна.

– Зная.

– Искам да ми простиш, задето те нараних и те обрекох на себе си.

– Ех, Рил Алак! Защо се сбогуваш с мен? Смъртта няма значение за умирация. Достатъчно е да ми кажеш довиждане.

– Преди това обаче искам да направя нещо.

– Какво е то?

– Сама ще узнаеш.

Допря ръце една в друга. Изпразни ума си от странични мисли и го изпълни с нея. Пълният ѝ образ. Раната му сякаш се разтвори и погълна „Сътворяващия“. Ледени тръпки, горещи вълни. Сърцето му биеше в лед и огън. Видения, пламъци, скреж, картини от детството му и образи от въображението. Синя светлина изпъзля от камъка, потече по ръката, която той бе допрял до топлото чело, и попи в кожата ѝ.

Лира ахна.

Рил падна на колене от слабост и седна с гръб към нея. Собствената му гибел бе започнала да го обсебва.

– Очите ми! Майчице, очите ми!

Тя се въртеше из стаята и не можеше да повярва. Приближаваше се до всичко, вземаше го в ръка и го оглеждаше в захлас, трепереща от възторг. Затича се, залепи длани о стъклото и изписка радостно при вида на нощното небе и прозрачните сенки в градината. Тя беше като новородено, току що прогледнало, но се удивляваше на съвършенството и деликатността на света с цялото познание, което притежаваше и жаждата, таена през всички години, прекарани в мъгла. Беше щастие, което заливаше чувствителната ѝ душа и на което тя никога нямаше да може да се нарадва.

– Погледни звездите! Те през цялото време са светили там, толкова миниатюрни, лъскави като бисери! Колко далеч били! О,о, Рил! Не мога да повярвам! Не мога...!

Тя изведнъж млъкна и Рил усети погледа ѝ върху себе си. Онзи всепроникващ взор, с който тя го наблюдаваше се впи сега в него с цялата си сила. Стъпваше тихо и неусетно се озова до тялото му. Сложи треперещата си ръка на рамото му.

– Съжалявам. Беше твърде неовладяно и...

– Не говори необмислено. Така ми показва щастие то си. Беше прекрасно. Благодаря ти.

– Искам да те видя. Най-после да видя лицето ти. – Приглади косата си и плъзна ръка по врата му.

– Защо? – Защо му беше така трудно да говори? Нещо го стягаше и той не можеше да се успокои заради бремето, което носеше. Не на Дарбата, а на спомена за нея. – Ти ме познаваш. Лицето ми не значи нищо.

– Какво, разкайваш ли се? За това, което направи? За това, което толкова отдавна искаш да ми кажеш? – Тя се засмя тихо. – Ти не разбираш. Нищо. Твоите усещания за мен са различни от моите за теб.

– Аз... – Рил успя да овладее гласа си.

Тя не помръдна, но продължи да го докосва. Настоячиво.

– Искам да ме погледнеш, Рил.

Тя не го изчака, а се изправи пред него. Наведе се. Вдигна главата му към светлината на камината. Лицето ѝ не трепна.

– Да – каза най-после. – Да. Това е нещо, което не може да бъде описано, но аз те познавам. Виждала съм те през цялото това време. Не би могло да бъде иначе, нали? Нали, любов моя?

Той я притегли в обятията си. Камъкът пламна на гърдите му и сякаш прегори белега. Той не усети. Как можеше да се сравни този токущо роден огън с онзи, който бе горял години.

– Изправи се.

Той я послуша, тялото му гореше. Лира плъзна длани под ризата му, проследи всеки белег, който познаваше така добре.

Той рязко се отдръпна и отстъпи две крачки назад. Погледът на Лирика лумна.

– Не, Лирика. Погледни ме сега, защото това е краят.

Обърна ѝ гръб и понечи да излезе. В следващия момент тя скочи и го притисна към вратата. Прегърна го силно. Той се напрегна, докато тя го събличаше. Говореше му, той ѝ отвръщаше. Ласките ѝ към него бяха като на опитна и отдавнашна любовница.

– Не знаеш какво си за мен... не можеш да си представиш какво мога да направя... ще те прилаская... ще изтръгна душата ти чрез агонията на тялото... ще разбереш... наистина ще дойде краят, Рил, любов...

Утрото подрани. Много подрани.

Когато дойде изгрева, все още бяха заедно. Той седеше на стола с висока облегалка, с глава, обърната към прозореца. Тя бе на другия стол срещу него. Току-що се бяха откъснали един от друг. Гледаше го. След малко се надигна и го докосна.

– Кажй нещо. Кажй.

Рил Алак извърна помътнелия си поглед към познатото до болка лице и прошепна:

– Неспособен съм. Знаеш. Време е, а не е време. Как ще си тръгна? Как ще умра, когато знам, че ти си тук сама, а аз съм сам там? – Пак се разсея. – Как си успяла да ме крепиш толкова дълго? А себе си? Как дишаш?

Изкъпаха се, закусиха, без да се докосват. Той почти не яде. Само я гледаше.

Слънцето се бе издигнало тъкмо над хълмовете. Днес нещо не беше наред с времето. То сякаш едва капеше. Рил мислеше за това, почивайки, подпрял чело на стъклото.

– Трябва да тръгвам. Ти си последната, която виждам.

Лирика му се усмихваше.

– Колко си хубав. Рил.

– Няма да се сбогувам с никого. Даже с теб. О, богове! – Думите му бяха така нищожни пред пустото и безгранично поле в душата му. – Искам да... исках да ти кажа нещо просто, обикновено, но... всъщност думите сами се изплъзват. Прости ми, че ти причиних това. Жесток бях. Исках да изпиташ поне частица от страданието ми. Нищо няма да е достатъчно, за да изкупи постъпката ми.

– Не, грешиш. Аз го исках. Искам да видя света ти, когато стане реалност. Ти ми даде най-ценното. Зрението ми, а после и себе си.

Стояха мълчаливи дълго. Тя държеше ръцете му и го гледаше, сякаш се боеше да не би да е пропуснала някой ъгъл, извивка или изражение на лицето му. Тя запомняше всяка минута и вече се радваше на неговия свят, като че се бе ширнал в краката ѝ с цялото си невъобразимо великолепие. В очите ѝ нямаше сълзи, когато се разделяха. Но в неговата душа имаше.

– Силата ти ме изумява, моя Лирика.

– Не вярвай на лицето ми.

– Ще бъдеш ли с мен отново?

– Винаги, когато ме повикаш.

Отвори вратата и стисна камъка под ризата си.

– За тебе е.

Тя просто кимна.

Камъкът задвижи картините в съзнанието му. Свят, пълен с живот и пространство.

Свят на име Лирика.

ГЛАВА VI

Следобедът преваляше, но Рил продължаваше да пришпорва Даюн. Не гледаше от къде минава. Мислите му се лутаха между Лира, майка му, Лира. Беше видял Нимера сутринта на рождения си ден, когато се върна в покоите си. Тя му помогна да се облече и го гледаше, без да продума. Целуна белега му и дълго го държа в обятията си. Тя знаеше всичко. Тя не плачеше пред него. Беше се подготвяла през целия си живот. Щеше да обясни и на баща му. Рил не можеше да понесе болката в погледа на баща си, който се гордееше с всичко, което разбираше и с всичко, което не проумяваше.

Не искаше да мисли за Лира, защото губеше представа за себе си. На моменти дори му се струваше, че тя никога не е съществувала. Не и като отделна личност. Тя беше той. Трябваше да бъде силен, но се страхуваше. Там щеше да е сам.

Тясната пътечка го водеше през позната местност. Смрачаваше се. Няколко елена оставяха след себе си шепота на полегнала трева. Росна трева и бледа папрат покриваха дебрите на широколистната гора. Видя острите скали по ръба на каньона. Видя и пътечката.

Накара Даюн да забави ход. Приближаваше бавно и несигурно в слабата светлина на сивото небе. Слезе от коня и стъпа на ръба на скалите. Растителността продължаваше по камъка. Виждаха се тъмните корони на дърветата, обрасли по отвесните канари. Скалната пътека беше продължение на горската, но провисваше във въздуха. Несиметричните каменни колони даваха символична опора на тънкия къс скала. Рил знаеше, че дъното на каньона е осеяно като в лабиринт с цилиндри от вкаменени дървени стволове. Имаше плаващи пясъци и мистериозни, безкрайни по дълбочина пукнатини и бездни, някои от които достигаха до горящата сърцевина на „острова“.

Просеката, разбира се, бе твърде тясна за кон. Даюн изцвили в знак на несъгласие.

Рил приближи и извади от дисагите си няколко факли, овързани с въже. Измъкна една и я запали.

– Даюн, връщай се в замъка.

Още едно изцвилване. Конят бутна рамото му с муцуна.

– Знаеш пътя. Аз ще продължа сам. Няма друг начин.

Даюн отстъпи назад. Рил не помръдна. Животното беше с буен

нрав, но винаги се подчиняваше на господаря си. Странна бе привързаността им, породена от старото им познанство. Рил бе едва на тринадесет, когато кончето се роди в деня на Новата година.

– Ех, Даюн! Моята лудост е болест, от която не можах да те опазя. Хайде, тръгвай! И не се връщай! Никога.

Конят го послуша. Обърна се и бавно препусна през гората.

Рил вдигна факлата, събра цялата си душевна сила и стъпа върху камъка.

Вдигна се вятър и развя прозрачни, сухи пелени от пепел. Пътеката бе широка две педи. Принцът наведе факлата напред и потръпна, но не изпита уплаха. Потрепера от увереността, която го овладя за миг. Съсредоточи се върху всяка своя стъпка и погледът му повече не помръдна от отсрещния ръб на каньона.

Не знаеше как минава времето, но когато се озова отново на твърда повърхност, изпразненото му съзнание намери облекчение, което възвърна и емоциите му. Беше тихо, огромни чепати дървета, някои от които изсъхнали и спаружени, простираха клони и съчки към него.

Рил спря и погледна луната. Беше много голяма и близка. „Наближавам края“, каза си. Изключи всичките си възприятия и продължи напред, изцяло доверил се на предначертаното. Близко до края имаше твърде много опасности и не беше един пътят, който извеждаше до ръба. Но Рил знаеше, че постъпва правилно. Сега не можеше да събрка.

Той просто вървеше, воден от видимата светлина на горящия сноп в ръцете му и неуловимото сияние на камъка до сърцето му. Премина през вкаменени гори, скелети на животни, грозна сянка на разрушен храм. Тук не можеше да изгрява слънце – така студено и безжизнено бе. Навлезе в мъгла, която го отвличаше с привидения и призрачни образи. Рил не забавяше крачка и пред нищо не се спря. Нито пред лицето на Лира, нито пред смъртта на майка си, която го нарани най-силно; нито пред битката на боговете, причинила откъсването на късчета земя от свещените Пръстени светове и превръщайки го в плаващо късче материя сред чернотата; нито пред сътворението на Вселената; нито пред нейния край. Усмихна се на образа на мястото, където Вселената свършваше – прекрасно и необятно пространство, разделено на нощ и ден, пълно със сияния и отблясъци от огледала в кристаловодни езера, населено с всички животинни форми. Порталните микрочастици, достатъчно широки за обитаващия дух и първичната субстанция на идеала. До тях водеше тунел от светлина. Жива светлина... Извърна поглед и се успокои. Скоро щеше да ги види със собствените си очи.

Продължи напред. Спираше, само за да запали поредната факла. Светлината ѝ не му помагаше в гъстата мъгла, но му носеше здрава опора с мекото си лъчение. Камъкът излъчваше бледо сияние, което осветяваше пътя му напред.

Изведнъж непрогледността се стопи и той се озова на алея, оградена от двете страни с монументални скулптури. Тази бърза промяна леко го изненада, но той продължи уверено напред. Рил хвърли любопитен поглед върху мрачните фигури. Замръзна на място. Около него бяха изваяни чудовища – исполински, нечовешки същества, невъзможно кошмарни и пленяващо черни. Бяха като живи – протегнати към него. Двете смразяващи редици бяха впили ужасяващите си очи в Рил. Рил се приближи, така му се искаше да види каква форма на съществуване представляват те, коренно различни от съществата в неговите представи. Поднасяше факлата, чиято светлина веднага попиваше в непознатата структура, и запаметяваше всеки детайл. Първата фигура бе на конник, покрит с доспехи, яхнал огромен кон с плоски люспи. Бе насочил остра пика с едната си ръка, а с другата бе вдигнал двустър меч. След това имаше змей, зинал с трите си глави, на чиито гръб имаше прозрачни мрежовидни крила. Опашката му се делеше на две. Следваше демон с глава, която не наподобяваше нищо възможно; гола жена с изключителна красота, държаща яйцевиден кристал; заплашително разперила криле харизия с три гърди; ликвора, с тяло на жена и глава на котка; до нея видение с тяло на котка и женска глава, чието име Рил се опита да прочете: Скиша...; гном, стискащ в малките си ръце прозрачен ъгловат камък; елф, обут в магическите си високи боти, с островърха шапка на главата; куче с три глави и островърхи извити зъби – адският Фербер; полужена – полузмия, протегнала примамливо ръце; ужасно грозна стара вещица, която стискаше ръка на скелет; свиреп ловец с човешки торс и конски копита; статуя на ламасу с глава на човек, крила и тяло на животно; могъщ владетел, държащ жезъл и меч; гордата осанка на мъж, облечен в обикновени одежди, който в дланта си пазеше медальон, а ръката му бе протегнала папира; вълк със спокойно изражение, гордо седнал на задните си лапи; жена в дълга рокля с маска на лицето; мъж с дълга коса, който се усмихва и държи две правоъгълни кутии... Сякаш с всяко следващо същество алеята се увеличаваше с пет, защото когато Рил се извърна потресен, редиците бяха станали безкрайни. Той бе онемял от ужас, че нещо подобно можеше да съществува или да живее. И всички те, ослепително черни, изваяни от лъскавия камък, който им вдъхваше реалност. Той... той не познаваше тези създания.

Рил обърна гръб на монументите и затича по пътеката. Скоро статуите се стопиха и изчезнаха. На мястото им имаше дърво, чиито клони се бяха извили така, че затваряха мрачен тунел над просеката. От устните на Рил се откъсна стон. Между клоните надничаха главите на статуите. Някои вече бяха стъпили на пясъчноподобната пръст и мърмореха неразбираемо, докато бавно се приближаваха.

Рил побягна и спря едва когато стигна до разклонение. Вгледа се внимателно в двете възможни посоки. Не можа да забележи съществена разлика – мракът правеше всичко монотонно и безсмислено. Тръгна наляво. Не смяташе, че има значение.

Беше тъмно като в еленов рог. Губеше равновесие. Запали факлата, която беше угаснала внезапно.

Отново загуби представа за времето. Пътят минаваше през невисок скален къс, обрасъл в меки тънколистни папрати и бодливи храсти.

Лъхна вятър и отнесе бледия пламък. Настъпи пълна тъмнина. При следващата си крачка Рил се спъна в нещо твърдо. Наведе се ниско над земята и докосна камъка на гърдите си. Бледа ивица освети плочата в краката му.

ПОЗДРАВИ, СЪЗДАТЕЛЮ!

Сърцето на Великия щеше да се пръсне. Остави последната факла на земята и мина зад камъка. Пристъпвайки той осъзна, че не е видял камъка във форма на луна – Началото на Края.

„Създателят ще се отправи към Забранената земя и когато стъпи с обожествен разум, ще се заличи паметника на забраната, ще се въздигне и ще стане слята Границата.“

Да, разбира се. Пророчеството се бе погрижило за всичко.

Едва след това Рил се обърна и погледна ръба.

Луната бе все така близко. Сенките, които хвърляше по земята бяха ярко очертани и трептяха като пламък на свещ.

Бавно пристъпи към Края. Затвори очи и направи последна крачка.

Небе, обсипано със звезди и един голям лунен кръг. Въздушното течение погали лицето на Великия. Погледна надолу. Под скалната издатина не се виждаше материя. Стоеше на нещо като нос, надвесен в необятния космос. Обърна се да погледне пътеката, но видя само силуета на каменната плоча. Всичко бе облято в мъгла. Ярката ивица от звезди се простираше от мътния хоризонт и продължаваше под скалата, на която беше стъпил. Техният малък остров имаше достатъчно въздух, за да го предпазва от абсолютния вакуум. Но това пространство, така безкрайно и черно! Нима можеше човешкото въображение да създаде свят,

който не може да се обходи за един човешки живот?

Камъкът започна да шепти и да вмъква в ума му странни звуци. Рил го погледна и видя, че е започнал да променя формата си. Време нямаше. Изпълни го сила, която би могла да го разкъса, ако не извираше от него. Почувства се безсмъртен.

– Създателят на световите... Създателят на световите... – Той започна да шепне полуавтоматично заклинанието за укротяване на непреодолимата мощ. – Той ще стъпи на върха... величието му ще се утрои... ще... нарастне неимоверно... ще събуди жаждата му за живот... ще извика болката и любовта и ще ги съедини в ключ за вратата на Боговете... огнят на слабостта ще изтлее... ще дойде тя... при него... в него... за да влее той живота си... ще се обърне Вселената, ще се обърне времето, ще се пролее в пространството смърт ... живот... Адептът в бог ще се превърне... Адептът в бог ще се превърне! Лира! О, моя Лирика!

Острият вятър понесе кръска му над света.

Амулетът изригна топлина. Ключовите образи потекоха в пламналото съзнание на Рил, без да му причинят болката, от която се боеше. Въображението му се разгърна като многолистна книга и картините се заредиха една след друга така, както Камъкът на сътворението ги беше свързал.

... Чу пляска на океана и долови миризмата на солените му облаци. На пристанището имаше кораби, а два от тях отплуваха. В близост до малкия град имаше прекрасна крепост от зелен камък. Долови и конски тропот, звън на мечове; рицарски брони и щитове проблясваха на слънцето; магьосник, висок, снажен, с бляскава черна коса и чудна усмивка водеше за поводите червен кон; висок заснежен връх, скрит в облаци – Планината на еднорогите – бели, приказни животни, с първичен облик на коне, който променяха понякога, когато скитаха из земите; с млечнобял рог, пробждащ звездата на челото им; а после лабиринт от розови колони, водещ до техния дом; над друг планински връх, още по-висок от предишния, кръжаха драконите. Огромният им палат опасваше леденоснежните върхари, защото имаше формата на пръстен; пръстен, положен на нежната ръка на Спасителката със златните ябълки... Невъзможно висок беше куполът на Радензам, най-високият от всички иглени висини. Древният род на Драко-защитниците живееше в замък, разположен на по-нисък връх и боравеше с изключително всеобхващаща магическа мощ.

Далеч от планинската верига Дракес се издигаше Магея Ле.

Нейните студени и брулени от ветровете хълмове бяха защитени от магия и превърнати в дом на природни и стихийни владетелки, деца на божествата, които обичаха да скитат из световите и да лудуват. Много от феите, самодивите, орисниците и природните кралици бяха родени там, макар малко от тях да живееха във висините. Повечето властваха по земята, сред Простосмъртните. Като например Кралицата на горските духове, Богинята на дърветата Довладда (сама приела образа на свещеното дърво), Господарката на водната шир, Заклинателката Ско, Демората Рилке, Покровителката на елементалите. Всъщност тя живееше отвъд Портата на Ветровете, чиито деца бяха духовете на въздуха. В Магея Ле живееха и Трите Мойри Съдбописки. Тяхното присъствие крепеше и даваше сила на магията на живота, която бликаше от децата на Магея. Поради това тяхната крепост бе непобедима. Разрушаването ѝ би било равнозначно на гибел.

Пегасите бяха независими от влиянието на обитателите на Магея. Те също бяха магически създания. Нямаха дом, затова пък летяха по целия свят. Те се подчиняваха на природата на сезоните и можеха да променят времето чрез магически символи, които описваха в полет. Но никой не можеше да улови Пегас.

С приближаване към центъра на света, където се раждаха най-великите владетели и магьосници, магията се наслояваше и проникваше и в най-обикновената материя. Светът ставаше опасно магически.

По брега на океана, върху стабилна скална верига, се издигаше редица от девет високи замъка, свързани с обща крепостна стена. Владенията на деветте братя Рай Зедари бяха първоизточниците на единствените в света рицари, боравещи с меч и магия. Син на третия брат от рода пръв бе обуздал и покорил Невидимия дракон, Господаря, преди 1870 години. И въпреки огромната власт и могъщество, които притежаваше, рицарят защитаваше Правото и Доброто, без да управлява или да бъде управляван. Противното значеше смърт.

Навътре в океана живееха сиреновите риби. Техният град във водата не приличаше на нито един друг град на повърхността. Той се наричаше Белден – е – Стрехекен. Това е град, който не е създаден от човек и който не е виждан от човек. Формите му са нетрайни и подвижни като материята. Нестроените от хора кули се извисяваха нагоре към слънцето, мъчейки се да уловят и съберат всичката му светлина, хилядократно отразена в бисерночистата вода. Сирените пазеха своята крепост. Тя е

твърде ценна за живота в целия океан. И въпреки това те бяха привлечени от света на хората. Странен е той за тях, но особено много харесваха човешките мъже. Сирените обожават да пеят. Гласовете им са омагьосващи и са предназначени за крехките мъжки души. Те единствени можеха да видят божествените им тела. Гласът на сирената убива.

Водната крепост излизаше на повърхността когато една от многото луни, Мутинси, скриеше слънцето. Това бе толкова рядко, че седем поколения нямаха в родословното си дърво жертва на изплувалото владение. Защото всеки видял прозрачния замък, не доживяваше да види слънцето отново. А когато кулите се подадяха над водата и се издигнеха до височината на връх Радензам, между планината и подводния град се материализираше прозрачния Аскон – е – Скетал, домът на духовете и ветровете. Този безплътен и неуловим иначе град съществува отвъд Портите на Ветровете и е невидим дори за безсмъртните. Обитателите му пируваха и бродеха по земята, докато слънцето не изгрееше и замъкът от морска пяна се потапяше за още хилядолетие.

Най-великият дом, без съмнение, бе столицата. Построена върху реален извор на магия, тя имаше формата на око. Легендата казваше, че градът е възникнал, за да гледа към и да бъде наблюдаван от боговете. Формата му е била предварително начертана и проектирана. Адептите, които се раждаха в Ескода Рила, разделяха магията от източника. Там властваше великият Господар Вездал, надарен с безсмъртие и мощ, равна на божествената. Той е предвождал много войни и се плашеха от него враговете му, защото бе безсмъртен и гневът му изпепеляваше земята.

После над тънката резка на океанския хоризонт бавно и красиво просветля наниз от тринадесет луни – кръглолики, млади, меки, подредени по големина...

А отгоре им покровителствано се надвесиха пръстените на Болдонох и Халомей с прекрасното отражение на светлината, пречупена през мехурчеста скала, червено злато и Лунномостен камък...

...Рил стоеше на ръба и свързваше целия свят в главата си с образи, история, имена и легенди. Изобрази още два подводни града, единият бе обиталище на водни призраци, а другият бе потънал при сътворението на реалността. Той полагаше основите, но пътя, който светът щеше да следва зависеше от обитателите му.

Изведнъж в спомените му нахлуха каменните статуи. Страх скова душата му. Това не бе негово видение и той не го искаше в своя свят. Беше запомнил всяка фигура, движение, детайл. Всичките хиляди

монументи се подредждаха независимо от него и съзнанието му започна да ги предава на камъка.

Не можеше да повярва, че съдбата се е погрижила за липсващия сегмент във веригата по този начин. Злото. Той не бе включил противоположни елементи на тези, с които бе конструирал. Жестокостта на нематериалните силуети го обърка и вся страх. Той дори не можеше да спре, а не можеше и да ги унищожи. Те щяха да разрушат неговия свят с битката, която щеше да последва. О, богове! Вселенският разум се бе постарал да уравни силите, създавайки ужасната картина на Тъмния хаос. Ето за какво бяха статуите!

Божествената дарба на Рил успя да надделее. Той трябваше да диктува напластяването. Започна да рисува в ума си мястото на Злото. Рязкото противоречие трябваше да се омекоти. Най-после разбра как да го вмъкне без да причини катаклизма, който бе заложен в нехармоничността на две така неизбежни сили. Рил раздели океана на две равни части. Направи рязка границата между деня и нощта. Мракът покри злото с плътна черна завеса, с която другата нощ не можеше да се пребори, защото бе пълна с искрящи звезди. Наложената воля над нещо, независимо от неговото въображение, накара света да трепне като разклатена от росна капка гладка езерна повърхност.

Рил изпита облекчение. Бе спасил собственото си въображение. Силата препускаше в тялото му. Той вдигна ръце. Беше готов.

– АЗ СЪТВОРЯВАМ СВЕТА НА СВЕТОВЕТЕ – ЛИРИКА!

Магията избухна и обви тялото му. Огнен стълб изригна от камъка и обля небето в пламъци. Земята потрепери. Рев разцепи тишината и природата се събуди. Амулетът предаваше неговия свят в ръцете на Вселената.

Бог Рил Алак създаде Лирика

КРАЙ

© Мина Спиридонова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/614>]